

Posudek vedoucí diplomové práce

Autorka: Bc. Lucie Pospíšilová

Název práce: Analýza vzniku a formování ženského indigenního hnutí a jeho organizací v Mexiku

100 stran + jedna příloha

Charakter tématu a vymezení práce

Autorka Lucie Pospíšilová se ve své práci, která byla v době svého vzniku intenzivně konzultována s konzultantkou a odbornicí na indigenní tematiku Mgr. Barborou Vališkovou, věnuje velmi relevantnímu a stále odborně poměrně opomíjenému tématu ženského indigenního hnutí v Mexiku. Mgr. Barboře Vališkové tímto děkuji za poskytnutí jejích postřehů k obhajované práci.

L. Pospíšilová si v svém textu vytyčila jasné a srozumitelné cíle práce – jak a proč se ženské indigenní hnutí formovalo samostatně od indigenního a ženského hnutí v Mexiku v období od 90. let 20. století do současnosti – za tím účelem velmi vhodně volí teorii interseksionality v kombinaci s konceptem struktury politických příležitostí. Zatímco první dokáže zachytit charakteristiky hnutí vnitřní a tzv. doble discriminación (z pozice genderu a etnicity), jež se vzájemně zesilují, tak druhý koncept zohledňuje faktory hnutí vnější, tedy kontext, v němž hnutí působí. Konkrétně autorka hledá odpověď na otázky: Jaké vnitřní a vnější faktory vedly ke vzniku tohoto hnutí a vytváření jeho organizací? Do jaké míry pomohly již existující organizace indigenního a feministického hnutí ke konsolidaci nejuspěšnější organizace ženského indigenního hnutí CONAMI na federální úrovni?

Metodologické zakotvení a práce se zdroji

Autorka nastrádala početně nadstandardní rozsah pramenů a literatury, zároveň je třeba uvést, že i co se týká kvality těchto zdrojů, naplňuje L. Pospíšilová vysoké standardy. Nechybí zde zdroje psané španělsky či anglicky, přičemž v bibliografii jsou zahrnuty jak práce klasické (např. z hlediska teorie), tak práce lokálních autorů, které umožňují hluboký vhled do místních kontextů. V neposlední řadě autorka realizovala vlastní terénní výzkum (rozhovory s představitelkami hnutí) a nasbírala řadu dalších primární a sekundární zdrojů dat včetně nejrůznějších organizací.

Z hlediska metodologického L. Pospíšilová poměrně stručně deklaruje (a částečně osvětluje) využití jendopřípadové studie. Zároveň zde vysvětluje svůj záměr ohledně práce s daty, semistrukturovanými rozhovory atd. Citační norma je použita bez problémů a v dostatečném rozsahu, totéž platí o poznámkovém aparátu. Práce je též vhodně doplněna přehledným seznamem zkratk, byť některé překlady se mi nezdají optimální.

Struktura práce

Práce je (mimo úvod a závěr) členěna do čtyř hlavních kapitol a samotná struktura je logická i vzhledem k vytyčeným cílům práce. Samotný úvod práce je napsán velmi dobře a zahrnuje v podstatě všechny zásadní součásti jako je vymezení cílů, představení struktury textu, reflexe klíčových publikací pro dané téma atd. Jediné, co jsem v této části nenašla v adekvátním podání, je vysvětlení a ospravedlnění časového rámce práce. Proč autorka sleduje situaci právě od 90. let?

V první části práce se L. Pospíšilová zabývá teoretickým vymezením svého textu. Odpovídajícím způsobem vymezuje klíčové koncepty textu (sociální hnutí, indigenita, struktura politických příležitostí atd.). Druhá kapitola je pak historicky, politicky a socio-ekonomicky kontextuální. Logicky se jedná o deskriptivnější pasáž, zároveň je tato část svým rozsahem pojata adekvátně. Třetí kapitolu „Formování kolektivní identity indigenních žen“ považuji za velmi zdařilou a originální. Je významně spoluutvářena výsledky vlastního terénního výzkumu. Následující čtvrtá a pro text stěžejní kapitola pak pojednává o samotné organizaci CONAMI.

Z hlediska obsahového nemám k textu připomínek, taktéž argumentace, ačkoliv místy sklouzne k deskriptivnosti, je analyticky propracovaná. Autorka se snaží plně využívat vytyčených konceptů ve své analýze, například poukazuje na to, jak se předchozí působení v indigenních organizacích promítlo do formování specifické identity domorodých žen a uvědomění si specifčnosti jejich požadavků (platforma pro vzájemné setkávání, kde sdílely stejné zkušenosti, grievances apod.) dokládá řadou empirických příkladů (např. problémy některých žen prosadit se ve vedoucích pozicích smíšených indigenních organizací či střety se stereotypizací a diskriminací ze strany jejich kolegů). To samé platí u ženských organizací, jež opět sloužily jako jakási platforma pro setkávání a sebeuvědomování si své specifčnosti.

Formální stránka

Po formální stránce k práci de facto nemám žádné poznámky. Text je veden nadstandardně, chyby se téměř nevyskytují, vysoká kvalita platí také o stylistickém podání.

Závěrem

Předložená práce L. Pospíšilové naplňuje, a v mnohém i převyšuje, běžná očekávání od studentských závěrečných prací. Autorka působí již několikátým rokem v Mexiku a dlouhodobě se daným tématem zabývá, což ve své práci, z níž je znát skutečně hluboká znalost problematiky a mexického kontextu, kvalitně „prodává“. Autorka by mohla zvážit publikování části své závěrečné práce v nějakém odborném periodiku.

Na základě výše uvedeného práci velmi ráda práci L. Pospíšilové doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové dne 16. 8. 2020.

Mgr. et Mgr. Pavlína Springerová, Ph.D.